

Všichni tři se zachechtali a najednou stáli u mě. Že Darn neodešla mně prozradilo prasknutí větvičky za mejma zádama. Ti tři si toho nevšimli. Pak jsem dostal první ránu pěstí.

„Ale no tak, Journey! A tos byl vždycky takovej frajer, když si od nás bral proviant!“

Nevim, jak dlouho jim to trvalo. Ale když se mnou skončili, měl jsem nos i pusku plný krve. Celý tělo mě bolelo, jak kdyby mě přejel buldozér, a chtělo se mně spát. Nemoh jsem se hnout aniž bych nezamumlal nějakou nadávkou. A i to mě stálo dost úsilí. Nic mně nezlomili, to jsem poznal hned. Ale nepochyboval jsem o barevném spektru po celém těle. Vlasy se mně lepily k obličejí a děsně mně to sralo. Ale nedokázal jsem se jich zbavit. Zavřel jsem oči.

Teplý štíhlý prsty mně prohmatávaly břicho. Vzbudilo mě to. Bolelo to a já jen zanádal. Pak mě ty stejný ruce pleskaly po tváři a nutily mě otevřít oči. Fakt jsem to nesnášel! Kdo mě vůbec ruší při mým procesu umírání? Aspoň jsem si myslel, že se to děje. Krom bolesti proložený spánkem a bezvědomím, nebo co to bylo, jsem nevěděl o světě. A vyhovovalo mně to.

„Hej, Sharpe. No tak. Dívej se sem.“

Zamžoural jsem do ostrýho modrýho světla. Nahmatal jsem prstama to pitomý jehličí. Pořád jsem ležel v lese. Kurva. Následoval jsem očima světlo. Pak zhaslo a já zase zavřel oči.

„Nic není sladší než pomsta, co?“

Ten hlas jsem znal. Znova jsem zamžoural a uviděl krátký pískový vlasy, neupravený strniště a hromadu kérek. Chtěl jsem se usmát, ale moc to bolelo. Wise? Musel jsem bejt mrtvej. Kde by se tady v tuhle hodinu vzal Wise? Uprostřed lesa? To byla blbost. Ale potěšilo mě, že mě navštívil pár vteřin před věčností. V duchu jsem se ušklíbnul.

„Bude dobrej. Zkontrolovala jsem to.“ Další známej hlas, ale tentokrát jsem už oči neotevřel. Nešlo to. No není to známka toho, že se přesouvám do jinýho světa?

„Děkuju Wisei. Máš to u mě.“

„Rád jsem pomohl, Darn Holeová.“ Pak oba hlasy zmizely. A moje částečný vědomí s nima.